Ateistisk brottning med lidandets problem

samt ett försök till tröst

av

Lars Larsen

2018

Förord

Religionshistorien är full av brottning med lidandets problem, och försök att rättfärdiga lidandet. Med sekulariseringen verkar inte detta ha blivit lättare. Har en ateist något att komma med här? Det känns som om det var så enkelt för sådana kristna ”lidandestänkare” som Emil Gustafsson (1862-1900) att bara gå till Bibeln och dess lära om lidandet. Som ateist måste jag röja vägen själv, det finns inga färdiga svar. Och det är med bävan jag röjer vägen, medveten om att det kan hända att jag inte finner någon ”teodicé”, något som rättfärdigar lidandet. Men ändå måste jag försöka trösta den lidande, på bästa sätt. Ja, och jag har den fördelen som inte Emil Gustafson hadde, att jag inte tror att naturen är något lågt som vi ska höja oss över och besegra och lämna för gott i döden, utan att den är själva Paradiset, som jag ska leva hos i all evighet. Om nyckeln till att förstå lidandets problem finns någonstans, så är det i naturen och det faktum att vi har alienerat oss från densamma.

Artiklarna i boken är utdrag från min blogg ”För Naturens skull” från tiden 2015-2018, och bloggen kan läsas på www.universalist.blogg.se.

Lars Larsen, Stockholm, 10.9.18

Är livet på jorden värt sitt lidande?

Gör lidandet på jorden
att det vore bättre
om livet på jorden inte fanns?
Är livet på jorden värt allt lidande det innefattar?
Har filosofen Eduard von Hartmann rätt
när han menar att allas slutliga självmord
vore det rätta och sanna slutet?
Är inte ett enda cancerbarns obeskrivliga lidande
nog för oss, så att vi började hoppas
att livet på jorden självt snart ska ta slut?
Kanske livet på jorden var värt sitt lidande
i ursprungstillståndet på stenåldern,
men nu, i händerna på cancersvulsten Civilisationen
har lidandet blivit så massivt
att det kanske vore bättre om livet på jorden inte fanns.

2015-12-11

Några råd till sådana som lider mycket

Om du någonsin får så stora fysiska lidanden att du hellre vill dö än att leva, kom ihåg att först prova smärtstillande mediciner, och om de inte hjälper, och du har det mycket tungt, kan du begära lokalbedövning av det område du har ont i, om det är ett begränsat område, och inte är hjärnan. Som sista utväg kan du be om att bli försatt i konstgjord koma tills smärtorna lättar (läkarna kan sånt idag, det kallas palliativ sedering). Prova först dessa utvägar, och om de inte fungerar, (och det inte finns utsikter till att du kan bli bättre) kan du börja fundera på eutanasi, eller läkarassisterad självmord, genom att t.ex. åka till kliniken Dignitas i Schweitz, där läkarassisterat självmord är tillåtet (det är inte tillåtet i Sverige), och där utlänningar får komma och dö, om alla villkoren uppfylls. Det kostar visserligen 40 000 kronor, men man kan ta ett lån.

Psykiska lidanden är svårare att komma åt, och det är orsaken till att dessa är de vanligaste dödsorsakerna vid självmord, som egentligen också bör benämnas eutanasi (vem har hittat på denna grymma beteckning - självmord?). Men det finns riktigt bra ångestdämpande mediciner och det finns fungerande mediciner mot depression (jag har vänner som äter dem). Prova dem innan du begår eutanasi (fast jag rekommenderar inte psykiatriskt drogberoende, ta det bara i yttersta desperation, och bara för en kort tid!) Och om du som yttersta, sista utväg, när allt hopp är ute, ändå vill begå eutanasi/självmord, så måste du komma ihåg att det inte är frågan om något mord (tyskan använder även "freitod", fridöd, istället för självmord), och att det inte är olagligt att ta självmord i Sverige.

2016-08-23

Om att lida för mycket och människans anpassningsförmåga

Jag har bekymrat mig en del för om vissa människor lider för mycket. Jag har då tänkt på människor som torteras, t.ex. blir korsfästa, såsom förbrytare under romartiden. Jag har då försökt trösta mig med att vår förmåga att anpassa oss är otroligt stor, vår förmåga att vänja oss vid lidande. Dessa är några av de fördelar evolutionen har gett oss, evolutionen går mycket ut på att arter anpassar sig till sin miljö.

Och vad om man inte lyckas anpassa sig? Ja, då har naturen ordnat det så vist att man ofta dör ganska snabbt. När kroppen inte orkar mer, dör den oftast. Eller så blir man medvetslös eller försätts i koma. Naturen är vis här, och jag tror den har ordnat det så att ingen behöver lida allt för mycket, allt för länge. Lider man för mycket och för länge, kan man också begå eutanasi, det är ett av naturens sätt att skydda sig mot för mycket lidande. Jag fördömer inte det.

Men jag tror att slavarna på de amerikanska bomullsplantagerna på 1700- och 1800-talet vande sig vid slaveriet. Det var inte längre så tungt efter en tid.

När en närstående har dött, vänjer man sig efter hand vid förlusten, och går vidare i livet.

I början av min tid som psykiskt sjuk, upplevde jag mina psykmediciner som en sann plåga, men nu har jag vant mig vid dem, och plågas inte längre av dem, fast de ger mig mindre livslust, sexlust och sätter ett lock på känslorna och kreativiteten. Men jag plågas inte. Jag har anpassat mig, och jag kan tacka naturen och evolutionens krafter för det.

Naturen är vis, men den är också grym. Dess grymhet är att några måste lida ofantligt mycket. Dess vishet är att det, oftast, går över, men att om det inte går över, man oftast dör, blir medvetslös eller försätts i koma. Men det finns alltid dem som kommer i kläm, och för vilka lidandet blir outhärdligt och alltför utdraget. Detta är naturens grymhet, och kan ge mig ångest.

2016-09-02

Ett exempel på hur samhället ställer saker och ting på huvudet

Jag har en vän som ständigt har svåra smärtor, och går på smärtstillande. Han får inte de smärtstillande han vill av sin läkare, fast han har kämpat, och han är frustrerad. De som han får är inte tillräckligt effektiva.

Och så har jag en annan vän, som har lungcancer, och som också har svåra smärtor och går på smärtstillande. De är heller inte tillräckliga. Och det som verkligen skulle hjälpa honom, cannabis, får han inte utskrivet.

Jag har för mig att detta inte är ovanligt. Har jag rätt?

Detta är hemskt nog, men hemskare blir det när man betänker att psykiskt avvikande människor tvångsvårdas och mobbas på psykiatriska avdelningar för sina avvikelser, och tvingas äta psykmediciner mot sin vilja som de ibland upplever som tortyr (särskilt i början, så var det med mig).

Fattar ni? Människor som verkligen lider, får inte adekvat medicinering som kan stilla deras smärtor, fast dom kämpar för att få dessa med sina läkare, medan människor som inte lider, utan bara är psykiska avvikare, tvingas äta mediciner som plågar dom, fast dom kämpar allt dom kan emot dessa gifter, för rätten att inte bli nerdrogade och torterade av dessa gifter.

Saker och ting är på huvudet, alltså.

Den som inte av detta upptäcker civilisationens ruttenhet och korruption, kommer nog aldrig att vakna.

2017-08-03

Om hur jag lindrar min helvetesrädsla

En av mina värsta och djupast sittande rädslor är helvetesrädslan, som jag fått från min barndoms kristna fundamentalism. Min ateism har gjort mycket för att lindra den, bl.a. ta bort rädslan för det värsta scenariot, evigt helvete. Men det finns andra helveten, bl.a. jordiska sådana (t.ex. tortyr), så helt har jag inte fått bort den. Jag fruktar t.ex. fortfarande att få en helvetisk nära döden-upplevelse, NDU (att man kan få sådana, är ett dokumenterat faktum inom NDU-forskningen). Och att denna ska pågå allt för länge, så att det känns som en evighet av lidande. Hur ska man råda bot på en sådan rädsla? Den känns omöjlig att bota.

Men nej, det finns hopp. Ett sådant är insikten om att nära döden-upplevelser har mycket gemensamt med vaken-drömmar, klardrömmar, vilket bl.a. forskaren av ut ur kroppen-upplevelser Michael Raduga har dokumenterat. Det de har gemensamt är att man är vaken inne i drömmen, medveten om sig själv. Vakendrömmaren vet också ofta att

han drömmer (och kan därför styra sin dröm), vilket sällan nära döden-upplevaren gör. I övrigt är inte skillnaderna stora, förutom att den som har en nära döden-upplevelse tror att hen är död, fast hen inte är det.

Om man kan vara medveten om att man drömmer i en vakendröm, borde man inte då också kunna det i en nära döden-upplevelse? Jo, det har visat sig stämma, om man studerar Mellen-Thomas Benedicts nära döden-upplevelse, som kan läsas på nätet. På ett ställe i hans minnesanteckning av sin NDU, säger han följande, mitt i sin redögörelse för upplevelsen: "You are indeed in control of your near death-experience". Detta har han alltså erfarit, att han kontrollerat sin NDU. Det stämmer bra med Radugas tes att NDU:r är en sorts vakendrömmar.

Kunskap och upplysning har skingrat månget jordiskt helvete, och gjort tillvaron human. Det tror jag också stämmer på vår fantasivärld. Ett expanderat medvetande i en NDU kan rädda oss ur helvetiska upplevelser, om vi förstår att det är en dröm, och förstår att vi kan själv välja vad vi vill vara med om, och inte är underkastade drömmen. Det är ungefär som insikten att vi har rätt att vara självständiga och fria när landet är styrt av despoter, och att vi börjar verka för detta mål istället för att blint underkasta oss makten, ja börjar organisera oss politiskt och hävda våra rättigheter.

Som vanligt är religionen den stora boven i att folk får outhärdliga NDU:r, den är förtryckande här som på så månget annat område. En kristen fundamentalist som hamnar i helvetet under sin NDU kan bli skrämd från vettet när han tror att detta skall vara för evigt. Tänk vilken befrielse det skulle vara för honom att inse att han själv kan styra innehållet i denna upplevelse. Det skulle kanske leda honom till ett samtal med Martin Luther istället för att våndas i helvetet.

Det bästa sättet att lindra sin rädsla för jordiska helveten, som tortyr, är att själv börja verka för en human värld, här och nu. Och att inse att när tortyr förekommer, är den nästan alltid kortvarig, och ingår ofta i politiska sammanhang, där man försöker frampressa information. Man kan alltid ljuga, eller, om tortyren är långvarig, kan man vägra äta och dricka, törst- och hungerstrejka tills torterarna slutar. Hellre skulle jag dö än uthärda en tortyr som man inte utlovas någon befrielse från, och som därför till slut känns som ett evigt helvete. Min gissning är att man dör av törst ungefär högst efter tre, fyra dagar om man sliter, (en vecka i vanligt fall), vilket man gör under tortyr. Det blir alltså högst tre, fyra dagars helvete, om man vägrar dricka. Förstås kan man bli tvångsmatad med dropp, men detta är ett mycket osannolikt scenario, ty det är knappast läkarna som torterar, dessa som svurit ed på att lindra lidande. Och även om detta vore fallet, dör man nog till sist, när man inte står ut med mer tortyr. Kroppen har sina gränser. Det är faktiskt förvånansvärt hur lätt man kan dö, man har svårt att tro det.

Rädslan hittar förstås alltid nya saker att vara dödligt rädd för. Vad om man är i tvångsvård, och har outhärdliga fysiska plågor som man inte ser utväg ur, varken man själv eller läkarna, men vägras att ta sitt liv, och det inte finns något hopp om att man ska slippa ut ur tvångsvården under överskådlig framtid? Ja, det finns tröst: smärtstillande mediciner, ansökning om rätt till eutanasi genom att t.ex. åka till Schweitz (tigga och be om det helt tills läkarna ger med sig), försök till rymning, ansamling av sömnmedel för att ta livet av sig med dem, eller om inget annat kvarstår, försök att smuggla in till sjukhuset redskap att ta sitt liv med (t.ex. en plastpåse för att kväva sig till döds med, eller en liten rakkniv).

Om ingenting av detta funkar, finns det ändå hopp. Man kan dö av sig själv p.g.a. sina plågor, då kroppen inte orkar längre, eller civilisationen kan kollapsa, vilket den kommer att göra förr eller senare. Tappa inte hoppet, hur grymma läkarna än är.

Men när det gäller tvångsvårdens helveten, är, som sagt, det bästa vi kan göra att här och nu verka för en värld där ingen kan hamna i outhärdliga helveten, att det alltid finns en utväg, vilket var fallet i mycket högre grad när vi ännu var ociviliserade på stenåldern, än idag. Framsteg, någon? Det är inget framsteg att bygga en värld där risken för outhärdligt helvete blir större desto mer man bygger ut den. Där möjligheterna för tyranni, despotism och maktmissbruk ökar för varje nytt utvecklingssteg. Det är inte framsteg, utan degeneration.

Tanken på civilisationens kommande kollaps är därför min största tröst ibland, p.g.a. att jag själv har varit offer för en läkarnas grymhet som varit möjliggjord av tekniska framsteg. Jag plågas inte nu, jag mår bra, men jag tröstas av tanken på civilisationens kollaps med tanke på alla de i världen som fastnat i ett eller annat slags helvete som de inte klarar av att ta sig ut ur p.g.a. civilisationen och tekniken. Inte minst de hemlösa, de djur som lever hela sitt liv i trånga burar, och mentalpatienterna i tvångsvård.

2018-02-26

Mikrolivets smarthet. Och något om de som lider för mycket.

Studera din hand, och tänk lite på den intelligens som måste finnas i atomerna och cellerna för att kunna hålla ihop och samarbeta för att skapa och upprätthålla en så fantastisk finkänslig och magisk skapelse som din hand. Jag tror inte de är mindre smarta än du. Människans intelligens är inte måttet för all intelligens.

Och om du får ångest vid att tänka på hur vissa människor kanske lider för mycket, lita då på atomernas, cellernas och bakteriernas smarthet, att de nog vet när det är dags för kroppen att resa vidare till nästa liv. Överlåt de lidande i naturens barmhärtiga händer, och tro och hoppas att naturen ska förbarma sig över dem, och gör samtidigt allt du kan för att förbarma dig över dem du med, som en stor bakterie i Moder Jords kropp.

2018-07-04

Något om urfolk, självmord och helvetet

"When a missionary told the Amazonian Piraha tribe about his aunt's suicide, they laughed because no one in their tribe had ever committed suicide, so they thought it was a joke. Is the pressure of modern society responsible for today's suicides?"

(citerat från www.debate.org)

Min kommentar: Detta bekräftar på ett oerhört tydligt sätt att det är sant det jag anat att man är lyckligare desto närmare naturen man lever. Ty är inte självmorden det tydligaste tecknet på ett samhälles och individens illamående? Och i samma intervju som citatet ovan är hämtat ifrån, säger Daniel Everett att Piraha-stammen är lyckliga trots att de har mycket sjukdomar (särskilt malaria) och barnadödligheten är mycket hög. Vad kommer detta av? Jag kan bara förklara detta genom min teori om att vi måste skilja mellan natursmärta, som alla i naturen har mer eller mindre av (förutom kanske atomerna?), och som man kan leva med, och civiliserad smärta, som bara de civiliserade har, och som ofta är outhärdlig, helvetisk (tänk på den svåra ångesten och depressionen), uppkommen av att man är alienerad från naturen och det naturliga. Varför fick inte Piraha-folket lust att ta sitt liv om de drabbades av en plågsam sjukdom som de inte visste om de någonsin skulle återhämta sig från, eller om de handikappades för livet? Detta säger mycket om lidandets natur, att kanske naturligt lidande inte är så fruktansvärt som vi tror när vi är omgivna av kärlek och gemenskap och har tillgång till vissa fina örter, såsom medicinmännen har. Då känner vi oss kanske mer som i en kokong av omvårdnad och ömhet, mitt i smärtan. Så har jag upplevt det flera gånger då jag varit sjuk, alltid när jag har feber, men även en gång när jag slogs nästan medvetslös med en klubba i den lilla byn Orgiva i Spanien. Med feber och kroppen full av stora blåmärken återhämtade jag mig i ett tomt hundstall, och kände på ett oförglömligt sätt hur min kropp vårdade sig om mig ömt och ljuvt mitt i smärtan. Det var en helig upplevelse som jag aldrig kan glömma, som gav mig en tilltro till naturens paradisiskhet.

Det finns så många sådana här saker som bekräftar min aning om att naturen är paradiset. T.ex. trodde inte Nordamerikas indianer på helvetet (judarna i Gamla Testamentet verkade inte heller ha trott på det). De lärde sig om det av de vita, och de undrade om de vita var från helvetet eftersom de lärde folk om dess existens.

Detta ger en hopp när vi ska återgå till naturen i dödsstunden, det blir nog spännande och härliga överraskningar som väntar oss då, när vi återgår till ursprunget. Vi kommer nog att återgå till naturen inte bara fysiskt, utan även psykiskt, när inga psykiatriker och poliser och väktare vaktar på oss för att hindra oss.

2018-07-11

Något om den lagliga tortyren i vårt humana svenska samhälle

Traditionell tortyr av politiska fångar anses av många vara en omöjlighet i vårt humana svenska samhälle, både praktiskt och juridiskt. Professorn i kriminologi och deckarförfattaren Leif G.W. Persson skulle aldrig kunna torteras i ett svenskt fängelse, och gå ut i samhället och berätta om detta utan att det skulle bli ramaskri och stora rättegångar.

Men det finns ett sätt att kringgå allt detta, tyvärr. Det är genom att sinnessjukförklara Leif G.W. Plötsligt blir han helt rättslös, och man får göra närmast vad man vill med honom. Man får fängsla honom i psykiatriska fängelser, plåga honom med vidriga gifter som skadar djupt hans själ och kropp, man får hjärntvätta honom, skrämma honom till lydnad i tankarna, man får stigmatisera honom med fruktansvärda, förnedrande psykiatriska diagnoser (hur låter "schizofren" i de flestas öron. t.ex.?) som han ofta får bära med sig resten av livet, man får lägga honom i spännbälte (att man binder hela kroppen fast vid en säng, så att han knappt kan röra sig) om han inte lyder, man får tvinga honom att leva om han inte orkar leva mer p.g.a. tortyren, bl.a. med tvångsmatning, man får beröva honom plånboken för att han inte ska rymma, man får efterlysa honom med polisens hjälp om han rymmer, man får omyndigförklara honom och sätta honom under förmyndare om han inte är

tillräckligt normal med pengar och annat, och man får låsa in honom i isoleringscell på obestämd tid om han inte är lydig, utan någon rättegång. Ja, allt detta utan någon rättegång. Och sen, när han kommer ut från det psykiatriska fängelset, nerdrogad och kemiskt lobotomerad av utspekulerade gifter, kommer han att få svårt att få någon av hans vänner att bry sig om det som har hänt, ty han är ju sinnessjuk, och han ska ju "vårdas" på detta sätt. Ja, vi ska "ta hand om honom" på detta sätt, det är för hans eget bästa, och påstår han något annat, så är det en del av hans sinnessjukdom och rättshaveri, dvs. "han har inte sjukdomsinsikt", som psykiatrikerna säger. Dom kan tysta det mesta av kritiken med detta.

Vad baserar jag detta på? Egna bittra erfarenheter. Bara med den skillnaden, att Persson har mycket större chanser än jag att få någon att föra hans sak efter att han släppts ut från psykiatrifängelset. Jag har inte ens råd. Men inga av mina vänner har någonsin försökt hjälpa mig att föra min sak, varken ekonomiskt eller på andra sätt, inte när jag varit inlåst och inte när jag kommit ut (jag har varit tio gånger tvångsvårdad). Jag har inte ens själv orkat ta tag i det, det känns så hopplöst. Jag har så lite status att ingen bryr sig, mig kan man trampa på hur mycket man vill utan att någon ryter till. Ja, vem har skrivit ett enda ord i offentligheten om psykiatrins förföljelse av mig? Inte någon, vad jag vet. Mina plågor räknas helt enkelt inte. Och det samma gäller alla stackars dårar som är för sköra och för svaga och bräckliga för att stå upp för sig själv och för att ha någon annan som står upp för dem. Det är dessa som blir plågade mest, dom får man göra vad man vill med utan att någon ryter till, för de är inte värda något, tydligen, har ingen status. Samhället har en lång tradition av att trampa på de svagaste mest, eftersom de inte kan försvara sig. Det får en att koka av vrede.

Dårarna har sällan gjort en fluga förnär, utan har ofta bara gjort underliga saker som inte passar in, och tänkt underliga tankar som ingen vill veta av. Jag räknar dem som politiska fångar, tankefrihetens hjältar. Allt är nämligen politiskt, även dårarnas tankar.

Martyrernas blod ropar under altaret.

2018-07-18

Uppenbarelseboken kap. 4-5 är Bibelns centrum

Jag skulle vilja gå så långt som att säga att Uppenbarelseboken kapitel 4 och kapitel 5 är Bibelns centrum *. Ingen annan stans i Bibeln beskrivs gudomens innersta, Guds tron, så noggrant och vackert. Och är inte Gud Bibelns centrum? Gud och Lammet?

Jag tror N.P.Wetterlund (1852-1928) skulle hålla med mig, som inledde sitt jätteverk Andens lag med att förklara Uppenbarelsebokens fjärde kapitel.

Det finns väldiga djup i dessa texter, mycket naturmystik, och gammal judisk mystik, från både tabernakelmystik och merkabah-mystik. De är fulla av symboler och arketyper. Sagolika.

Intressant att notera är att ett slaktat Lamm står mitt i tronen, där "Gud" ansågs residera. Det slaktade lammet är urkeruben, gudomens innersta i alla varelser, det alla varelser från atomen till människan har gemensamt, och det säger något om att "Gud" inte är skild från sin skapelse, utan lider och känner med den, ja är en slaktad, korsfäst Gud, en lidande Gud, såsom Erling Eidem hävdade i boken "Den lidande Guden" (1922), och såsom Bertil Malmberg diktade:

Men är du maktlös, evigt ett med det
som irrar, jagar och som dör och dör
- och är det denna enhet vilken gör
din gudom och odödlighet;

och är du rösten genom regn och vind
och skrämda händers ängslan, när de smeka
ett älskat väsens alltför bleka
— o alltför genomskinligt bleka kind,

och är du den som till ett helt församlar
tid, kärlek, vissnande och klagoljud
-då är det efter dig jag famlar
och dig jag söker överallt, min Gud.

(Utdrag ur dikten "Gudom" ur diktsamlingen "Flöjter ur ödsligheten" 1941)

Men det är en "Gud" som uppstår till liv genom lidandet, med oss, med sin skapelse. Att ett slaktat lamm står på tronen, innebär att "Gud" är den som ger sitt liv för sin skapelse, går under den och tjänar den istället för att härska över den.

* Jag lovar att Upp. 4 och 5 inte varit bibeltolkningens och kyrkans centrum!

2018-08-03

Förhållandet själ-kropp och Swedenborgs korrespondenslära. Och något om ångesten.

Förhållandet mellan själ och kropp är ett stort mysterium. Har du någonsin tänkt, när du har ångest och det känns som ett öppet sår i maggropen, att hur kan detta gå till utan att det är något verkligt fysiskt sår där? Läkarna kan aldrig finna något fysiskt sår, om de söker. Och har du kanske gripit efter teorier om "astralkroppen", "smärtkroppen" och liknande? Att vår själ liksom också har en kropp? Det ligger nära till.

Swedenborgs korrespondenslära kanske kan komma oss till hjälp här, läran om att det finns en andlig motsvarighet till allt det fysiska och materiella. Eller min mikrolivsfilosofi, där jag menar att all materia har en andlig sida, även atomerna i stenarna och i vår kropp, och att det är in i denna andliga sida vi går efter döden. Kan inte det vi kallar själ eller ande i människan, i själva verket vara människokroppens drömsida, andliga motsvarighet? Kan det förklara varför ångesten känns i magen? Men det är antagligen inte från cellernas och atomernas andliga sida som smärtan kommer, utan från det som vi känner som "oss" i vår kropp, och detta jag är liksom i kontakt med alla cellerna och atomerna i hela vår kropp, därför känns ångesten i magen. Vi är inte vår kropp, utan vi är det "jag" som besjälar vår kropp och samlar den till en organisk enhet. Men vårt "jag" är inte en kropp med utsträckning i rummet, utan är till sin innersta kärna en atom i vår hjärna, centralatomen, som lever ut genom resten av vår kropp. Denna atom står i levande, stark kontakt med alla andra atomer i vår kropp, och samlar dem till ett helt, som "centraldatorn för vår kropps internet", som centralatomens ande skriver på, i gemenskap med "Gud", "atomernas kosmiska community", och där alla andra atomer i kroppen är de övriga datorerna, och internetet är vårt "jag", för att använda en liknelse. Precis som internet inte har utsträckning i rummet, har inte vårt "jag" det heller. Men internet hålls vid liv av datorerna.

Angesten härrör inte från centralatomen, som är paradisisk, utan från vårt "jags" möte med vår kropp och omgivningen, det har uppstått komplikationer i hur detta jag lever ut i kroppen och omgivningen. Ångesten är inte minst ett relationellt problem, det är något som är fel i mina relationer med omgivningen, och med omgivningens relationer till varann och mig. "Världen är sjuk", så att säga.

Kroppens celler och atomer har inte heller ångest själva, inte heller de som finns i maggropen, men de får signaler om ångesten från hjärnan, och arbetar på vår läkedom.
Atomerna och cellerna i vår kropp är som änglar som hjälper de fördömdas andar till frälsning. De är själva saliga, men känner dock medlidande.

En gång skall vi för evigt gå in i deras skara, och bli som dem, saliga och fulla av medlidande och arbetsvilja för världens salighet.

2018-08-20

Något om lidandets problem

Varför tillåter "Gud" (= atomerna) så mycket lidande? Varför tar de inte genast oss till sig, till andevärldens paradis, när vi lider av obotlig cancer *, svår, långdragen tortyr (1), eller korsfästelsestraffet?

Detta är en av naturens generalhemligheter. Jag frestas att ge upp tron på atomernas gudomlighet och intelligens inför lidandets problem, men om jag gör det, är det så mycket mer av annat som blir oförklarat, så jag nöjer mig med att konstatera att detta är lika svårt att förstå som telepati. Jag böjer mitt förstånd i stoftet, och tänker att kanske det finns en mening med det hela (2), eller kanske är det så som Emil Gustafson (1862-1900) sjunger i sången "Hur underlig är du i allt vad du gör", att "oroliga hjärta vad sörjer du för, ej prövningens dag är så lång."

Men det är kanske bara när vi tror att "Gud" förbjuder eutanasi och självmord som lidandets problem blir riktigt svårt, likaså teodicéproblemet. Att ha eutanasin/självmordet som "säkerhetsventil" kanske gör att vi står ut med mycket mer lidande än vi annars skulle, ty då är lidandet frivilligt, och hoppet om lidandets slut lever inom oss. Och att lida mycket kan också förändra vår syn på eutanasi om vi har förbjudit det tidigare, och göra oss mindre benägna att fördöma och skuldbelägga dem som begått eutanasi/självmord.

Och så skall man alltid minnas att "Gud", atomerna, vakar över världen och är med och påverkar dem som orsakar oss lidande, ja vem vet om de inte ibland stoppar dem, såsom det gick med den kinesiske fången som skulle hängas, men där blixten slog ner i repet han hängde i, så att det gick av, så att hans bödlar omvände sig till Gud?

* kanske atomerna låter oss få bestämma när vi vill begå eutanasi/självmord, om vi inte orkar mer.

(1) kanske hoppet om att tortyren ska sluta och vi ska återhämta oss och bli fria, är så stark att atomerna inte vill avsluta det fysiska livet för oss.

(2) i sig själv är lidande meningslöst, och det är helt meningslöst att orsaka lidande, men i naturens stora "kompost" kan allt bli till mening.

2018-09-02